

Som nævnt ovenfor i pkt. 2.2.2.3. følger det af rammeafgørelsens artikel 6, at de nævnte typer af følsomme personoplysninger kun må behandles, når det er strengt nødvendigt, og når der er fastsat passende sikkerhedsgarantier i den nationale lovgivning. Rammeafgørelsen fastsætter således (i princippet) strengere betingelser for, hvornår danske myndigheder på området kan behandle sådanne personoplysninger end, hvad der i dag følger af persondatalovens § 7. Det skal dog bemærkes, at det i praksis formentlig ikke vil være muligt at angive nogen væsentlig forskel på kriterierne »nødvendigt« og »strengt nødvendigt«. Det gælder således bl.a. i relation til politiets mv. adgang til at behandle de nævnte typer af følsomme personoplysninger med henblik på kriminalitetsbekæmpelse, f.eks. i forbindelse med opklaring af et politisk motiveret mord.

I overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 6 vil det blive fastsat i den bekendtgørelse, som vil blive udstedt i henhold til den foreslåede nye § 72 a i persondataloven, at der i forbindelse med det politimæssige og strafferetlige samarbejde inden for EU alene vil kunne behandles følsomme personoplysninger, hvis det er strengt nødvendigt (og ikke som efter persondataloven, hvis det er nødvendigt).

4.2.2.3. Rammeafgørelsens artikel 7 (om automatiserede afgørelser) kan efter Justitsministeriets opfattelse ikke antages at nødvendiggøre lovændringer. Der henvises herved til pkt. 2.2.2.4. ovenfor, hvor bestemmelsen er nærmere omtalt. Hvis der i Danmark ønskes indført automatiserede afgørelser på det strafferetlige område, vil de krav, som opstilles i artikel 7, i den forbindelse skulle iagttages.

4.2.2.4. Der er i rammeafgørelsens artikel 11-15 fastsat en række detaljerede regler om, i hvilket omfang en medlemsstat må viderebehandle personoplysninger, der modtages fra eller stilles til rådighed af en anden medlemsstat, herunder om medlemsstaten kan videregive sådanne oplysninger til henholdsvis myndigheder i tredjelande eller internationale organer og private. Om bestemmelsernes indhold henvises nærmere til pkt. 2.2.2.5.-2.2.2.9. ovenfor.

Persondataloven indeholder ikke på samme måde som rammeafgørelsen særlige regler om adgangen for danske myndigheder (dvs. politi, anklagemyndighed, kriminalforsorg og domstole) til at viderebehandle personoplysninger, som modtages fra eller stilles til rådighed af myndigheder i andre medlemsstater. Om sådanne personoplysninger kan viderebehandles må således – medmindre der gælder særlige regler på området – afgøres ud fra behandlingsreglerne i personda-

talovens kapitel 4, herunder i praksis navnlig bestemmelserne i § 5 og §§ 6-8.

Der er dog i persondatalovens § 27 fastsat særlige regler om overførsel af oplysninger til tredjelande. Det fremgår af stk. 1, at der kun må overføres oplysninger til et tredjeland, hvis dette land sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau. Derudover kan der overføres oplysninger til et tredjeland, hvis en af de i stk. 3, nr. 1-8, nævnte betingelser er opfyldt. Herudover skal persondatalovens almindelige behandlingsregler, herunder i §§ 5-8, være opfyldt ved overførsel af oplysninger til tredjelande.

Persondatalovens § 27 om overførsel af personoplysninger til tredjelande svarer i et vist omfang til, hvad der følger af rammeafgørelsens artikel 13. Den pågældende bestemmelse indeholder imidlertid (i modsætning til rammeafgørelsens artikel 13) bl.a. ikke et krav om, at der som udgangspunkt skal foreligge samtykke fra den medlemsstat, der har afgivet oplysningen. Rammeafgørelsens artikel 13 indeholder således skærpede krav for overførsel af oplysninger til tredjelande (og internationale organer) i forhold til de krav, der følger af persondataloven.

Efter Justitsministeriets opfattelse nødvendiggør bestemmelserne i rammeafgørelsens artikel 11-15 imidlertid ikke lovændringer. De pågældende bestemmelser fastsætter som nævnt nogle grænser for, hvordan danske myndigheder kan anvende personoplysninger, som myndighederne har modtaget i forbindelse med det politimæssige og strafferetlige samarbejde i EU. Dette gælder, hvad enten der er tale om personoplysninger, der er »modtaget« eller »stillet til rådighed«. Danske myndigheder på området vil derfor, uden at en lovændring er påkrævet, være forpligtet til at overholde de betingelser, der følger af artikel 11-15. Det betyder bl.a., at der ikke vil kunne ske viderebehandling (ud over, hvad der er tilladt efter artikel 11-15 i rammeafgørelsen) på grundlag af forvaltningslovens § 31, hvorefter en forvaltningsmyndighed, i det omfang den er berettiget til at videregive en oplysning, også er forpligtet til at gøre det på begæring af en anden forvaltningsmyndighed, hvis oplysningen er af betydning for myndighedens virksomhed eller en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

Noget tilsvarende er i øvrigt bl.a. lagt til grund i forbindelse med gennemførelsen af EU-retshjælpskonventionen (af 29. maj 2000) i dansk ret. Der henvises herved til forarbejderne til lov nr. 258 af 8. maj 2002 (som er gengivet i Folketingsstidende 2001-2002, 2. samling, Tillæg A, side 3377).

Ud fra informative hensyn vil der i den bekendtgørelse, som vil blive udstedt i henhold til den foreslåede